Per poc altre cop

El BCN Vulcà s'està convertint en un d'aquells equips que sempre se't escapen per poc. L'any passat els vam visitar al final de la temporada i vam perdre per 6 a 4 quan l'empat hagués estat el resultat més just. Avui la història s'ha repetit... més o menys.

Ens hem desplaçat a la ciutat comtal amb les baixes dels germans **Mayo** i en **Carles Barrera**, que han estat suplides per l'
Oscar Martínez
, l'
Albert Trias
i en
Carlitus "Globetrotter" Serra
. Hom pensaria que aquesta fuga de cervells debilitaria molt el Gerunda B de cares al seu match amb el Blanes, però res més lluny de la realitat perquè la pallissa ha estat monumental: 10 a 0!

Tornant al match del Vulcà, les semblances amb l'any passat no s'acaben aquí, ja que molts de nosaltres ens hem enfrontat amb els mateixos jugadors. En el meu cas és com si no hagués passat el temps: mateixa cadira, mateix rival, mateixos colors, mateixa obertura... i per sort, mateix resultat. Ha estat un feliç *dejavú*.

El primer en acabar ha estat l'**Àlvar**, que ha entaulat una posició d'aquelles que es qualifiquen de "totxo". Les taules matineres li hauran proporcionat molt de temps per gaudir de les peripècies del talentós Mr. Ripley...

Després d'aquest resultat m'he ficat de ple en la meva partida, intentant no dormir-me perquè hi havia moments que la son em podia. Em pregunto si era perquè estava cansat o si era degut als efectes narcotitzants del meu estil de joc...

Al cap de poc he vist com en **David** es crospia de gratis el cavall del contrincant, i rei que tomba. Veig en **Francesc** dret que em diu que ha perdut i

que anem 1,5 a 1,5.

Torno a la meva partida, on el joc segueix un curs erràtic, inspirat per un instint innat de resistència, unes quantes amenaces que salven la posició i les jugades que el mític Bobby Fischer va fer en la partida model que tinc de la variant que hem jugat. De tot plegat n'ha sortit una victòria molt valuosa, ja que en **Luís Enrique** havia perdut i l'**Albert** havia fet taules, o sigui que ens posem amb 3 a 3.

Amb l'alleujament que suposa el fet d'haver acabat guanyant la partida, em llevo i observo el panorama. En **Marc** salta que salta en un final de cavalls amb peó de menys que té molt mala pinta. En **Gusó** té un peó passat que sembla garantir l'aventatge. En **Carlitus** s'e l veu segur envaint la posició del rival amb les torres, té bona pinta. I l'**Óscar** aguanta una posició un pèl incòmoda però que ben jugada semblaria que haurien de ser taules.

I heus aquí que el match se'ns torça sense remei, perquè l'**Óscar** no encerta a defensar la posició, un excés de passivitat precipita el resultat. Per compensar-ho en **Carlitus** aconsegueix una posició de mat en tres inevitable i el match es torna a igualar. Però veiem com el match se'ns escapa de les mans perquè la partida d'en **Gusó** s'ha igualat i ha derivat a un final de torres d'igualtat total, on forçar la posició era impossible. Resultat taules, anem 4,5 a 4,5.

Però queda la partida d'en **Marc**, que ara ja perd per dos peons de diferència. Tot l'esforç de resistència ha resultat en và ja que el seu rival després de moltes maniobres ha estat capaç de dur el peó a les portes de la coronació, la derrota era inevitable. 5,5 a 4,5.

Tot i la derrota en general les sensacions de l'equip són bones. Tot esperant poder jugar altre cop amb el BCN Vulcà (a poder ser a casa, per variar) fixem ja la vista en els següents matchs, que es preveuen importants per la sort de l'equip a la lligueta. Això només ha fet que començar.

Salutacions.